

ned i ventelistekøen, når det skønnes, at andre børn har større behov for en institutionsplads.

Der er god grund til at forvente, at denne praksis vil blive forstærket med særforborgens udlægning pr. 1. januar 1980, hvor lettere handicappede børn skal integreres i de kommunale institutioner. På denne måde gøres et ellers udmærket princip om integration til et spørgsmål om at udelukke en bestemt gruppe børn, nemlig dem med arbejdsløse forældre eller med forældre, hvor kun den ene arbejder, fra en institutionsplads.

Hvis disse problemer skal undgås fremover, er det derfor nødvendigt med en tydeliggørelse af bistanndslovens § 69, der præciserer, at det er kommunernes pligt at dække det faktiske institutionsbehov i kommunerne.

Til anskueliggørelse af den holdning, der præger regeringens administration, er som bilag optrykt ovennævnte notat, der er fremkommet på baggrund af VS' aktiviteter i arbejdsmarkedsudvalget og socialudvalget for at få ændret denne praksis.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det er hensigten med ændringen at præcisere, at det ikke er overladt til kommunerne at skønne vedrørende det nødvendige antal daginstitutioner på en sådan måde, at det faktiske sociale og pædagogiske behov i kommunen ikke dækkes.

Det skal være en ret at få sit barn passet på en af de af § 69 omfattede institutioner. Ventelister må således ikke kunne opstå. Det er en retlig forpligtelse for kommunerne at tilvejebringe de nødvendige institutioner og institutionspladser. Det betyder, at forældre, forældreorganisationer og faglige organisationer kan anlægge sag ved domstolene mod kommunen med krav om erstatning for økonomiske konsekvenser af, at kommunerne ikke opfylder deres forpligtelser.

Til §§ 2 og 3

Da kommunerne hele tiden har haft forpligtelse til at tilvejebringe det nødvendige antal daginstitutioner, skulle der ikke være noget til hinder for, at forslaget kan stadfæstes straks efter vedtagelsen i folketinget, og at loven kan træde i kraft straks fra kundgørelsen.